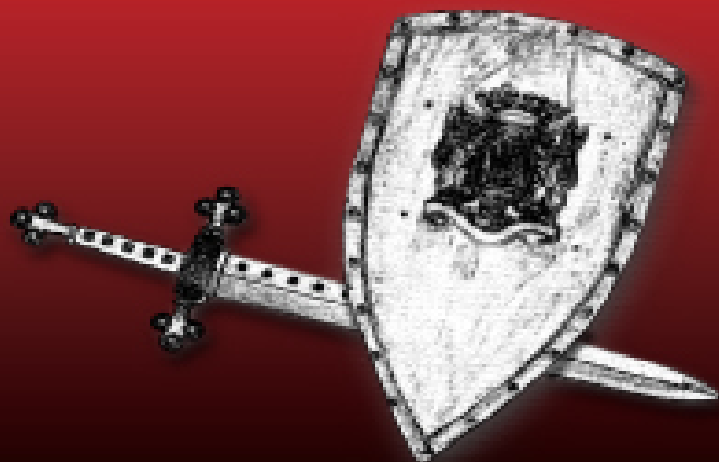

Ve stínu Zehyrů

Jiří Grim

Jiří Grim

VE STÍNU ZEHRŮ

Tribun EU
2013

*Věnováno mým milým a statečným
dcerám Nelince a Janičce.*

J.G.

Přemáhej všechny těžkosti statečností.

Titus Catus Asconius Silius Italicus

Úvod

Slunce se už pomalu sklánělo za nejvyšší pahorek, ale celá mýtina se tetelila horkým vzduchem, který pronikal šaty, prohrátá zem páčila do podrážek a olověná tíha nebes plnou silou ležela na hlavě a ramenech. Povadlé lístky zimostrázu obalené mšicemi a puklicemi se ani nepohnuly, v údolíčku nebyl slyšet žádný zvuk, nebyl vidět žádný pohyb. V těžkém a hustém vzduchu vonícím smůlou jakoby uvadl veškerý život.

Vtom něco zaznamenal periferním viděním, pomalu si protřel oči zalité potem a zahleděl se směrem pod malý jalovec, kde se cosi pohnulo. Nic tam přece není. Nebo je? Jsou tu! Dva mladí zajíci si bezstarostně šklubou povadlou trávu a vesele se živí. Ještě zkontroloval okolí a zpocenými prsty pevně sevřel lovecký luk a napnul tětivu. Na tu vzdálenost to byla celkem snadná záležitost, ale přece se spokojeně ušklíbnul, když v trávě ležela dvě tělíčka probodnutá šípy.

Aspoň nepřijdu domů s prázdnou, zvláště v současné době, kdy na skrovných kamenitých políčkách téměř nejsou vidět seschlé klásky obilí mezi množstvím pýru a vlčího máku a matka nebude moci upéct tolik placek, kolik by potřebovali.

Nikdy nežil v dostatku a blahobytu, ale letos to bylo snad ještě horší, než kdykoli předtím, zvláště když se z nejbližšího okolí města ztratila téměř veškerá zvěř, většina jí byla ulovena obyvateli a zbytek buď utekl neznámo kam, nebo se stal velmi ostražitým a nebylo vůbec snadné něco ulovit.

Protřepal čutoru, vody tam pohříchu bylo už pomále, a tak si dopřál pouze dva malé loky, aby mu zůstalo na dlouhou cestu domů. Ve stínu si sundal koženou přilbu, za jejímž železným okrajem měl zastrkány větvičky a trsy trávy jako maskování, odložil krátký meč a dal se do vyvrhování hubeňoučkových zajíců. Maso, kůži a většinu vnitřností připravil k odnesení, zbytek zahrabal do mělkého důlku pod jehličí a zatížil kamenem. Po práci si ještě chvíli odpočinul, potom když slunce konečně zapadlo za pahorek, posbíral výzbroj, přes rameno přehodil mrtvá tělíčka svázaná proutkem a pomalu se vydal na zpáteční cestu.

I když, byl unavený celodenním lovem, přesto neustále pozorně sledoval okolí, neboť cesty, stezky i stezičky nebyly vůbec bezpečné pro mladého osamělého lovce. Nezřídka se stalo, že i větší lovecká tlupa, která pravděpodobně dostatečně nedbala o svou bezpečnost, se ztratila navždy v hloubi skal nebo hvozdů. Výjimečně se stalo, že po nějakém čase náhodou našli ohlodané

zbytky kostí nebo rozbitých zbraní, ale to bylo asi tak vše. Tady v blízkosti hranic se mohli alespoň trochu bezpečně pohybovat pouze ve větších houfech střežených silně vyzbrojenými zbrojnoši. Teď, když byl sám, nutně musel splynout pokud možno co nejvíce s okolní přírodou.

Téměř neznatelnou stezkou mezi porostem prořídých stromů a keřů přerušovaných rozpálenými skalami, které vydechovaly teplo nashromážděné za celý den, směřoval stále směrem na východ. Nyní, když už se stíny prodlužovaly, se cítil o něco lépe, a s blížícím se domovem jej, alespoň se mu to tak zdálo, opouštěla i únava nastřádaná za celý den. Těšil se, jak si natáhne nohy u ohniště a u kalíšku ostrého a pálivého sibrillu bude pozorovat matku, jak na žhavých plátech bude připravovat vnitřnosti zajíců. Ty většinou snědí polosyrové a možná i jednoho zajíce opečeného na rožni, druhého dají vyudit v kouři a schovají na horší časy.

Celou cestu se naštěstí nic zvláštního nestalo, jen za jednou skalou vyplašil pár krkavců, jak si pochutnávají na nějaké mršině. Podle zbytků srsti a kostí poznal, že to byla liška, ale byla už v takovém stavu, že jí nevěnoval žádnou velkou pozornost. Krkavci poodlétli, a když přešel, v poklidu se vrátili k přerušené hostině.

Za chvíli se dostal na širší stezku a mohl pokračovat v chůzi o něco rychleji. Ještě půlhodina chůze a po výstupu na vyvýšeninu uviděl konečně tmavé a hrubé hradby svého rodného města Lydocu, nyní zkrášené rudým zapadajícím sluncem. Maualí se vracel ze svého dalšího úspěšného lovu domů.

Kapitola první

Hry dětství

Z dětství si Maualí pamatoval většinou obrazy s matkou Anthaitou, která se o něj starala vlastně jako jediná v rodině. Připravovala mu jídlo, vyprávěla mu různé pohádky a zkazky, a když měla chvíli času, tak si s Maualím i hrála. Na rozdíl od ostatních rodin ve městě, které měli hodně členů, měl Maualí pouze jednoho bratra Skeletse a jednu sestru Triitoi.

Skelets byl o několik let starší a okázale Maualího přehlížel, neboť vyzbrojený ostrým nožem s křivou čepelí a nezřídka i mečem nebo lukem a šípy vyrážel na různé eskapády se svými vrstevníky, které většinou končily krvavými zraněními. Skelets se také několikrát připlížil domů s nějakým tím šrámem, který si pak pokoutně zasypával léčivým prachem a obvazoval plátnem. Pokud rána byla větší, nechal si ji zašít od Anthaity, která to dělala za pomoci hlasitých výčitek a lamentování. Skelets přitom jenom mručel, ale příště vyrazil znovu za dalším dobrodružstvím.

Triitoa byla starší asi jen o jeden a půl roku než Maualí a odmala byla bledší než ostatní a častěji nemocná. Nesvědčilo ji zejména stálé horko a prach, který byl všudypřítomný. I když to nebylo zvykem, aby se někdo zajímal o malé členy rodiny víc, než bylo nutné, přece na příkaz čaroděje otec poslal Triitoi k přátelům do Rondooru v horské zemi Rideania, kde bylo čerstvé ovzduší. Maualí si jen pamatoval malou hlavičku vykukující z pod plachty kupeckého vozu s plnými koly.

Kdo byl pro Maualího největší záhadou byl otec Pelodrul. Doma se objevoval vždy jen párkrát na několik dní v roce. Chatrč zaplnil svou hřmotnou postavou navlečenou do hnědé kůže a černého železného brnění. Odložil těžký meč, štít a hrubou kuši a pustil se do jídla připraveného Anthaitou, které zapíjel množstvím sibrillu. Občas přinesl nějakou vítanou kořist, zlaté mince, drahokamy, látky nebo zbraně.

Je pravda, že také někdy kromě posekaného štítu a zprohýbaného brnění nepřinesl nic a v tu chvíli bylo lepší jít mu z cesty. Také se několikrát stalo, že po takové výpravě se pak vydali k čarodějově chrámu, kde na hranicích ze dřeva ležela těla jeho mrtvých druhů, která pak následně spálil plamen. Ze shromážděných nikdo nenařikal, protože jejich život byl tvrdý a na hlubší city nebyl čas.

Ve vzácných chvílích jej vzal Pelodrul ven za hradby a učil jej znát stopy zvěře, dával mu základy stopování, případně, což Maualího vůbec nebavilo, základy ranhojičství. Učil jej rozdělovat oheň, stavět přístřešek a spoustu dalších věcí, které se Maualí seč mohl, snažil zapamatovat a naučit, i když jim třeba i nerozuměl, neboť měl z Pelodrula obrovský respekt.

Pelodrul mu mimo jiné sdělil, že až trochu povyroste, dostane stejný nůž jako Skelets a začne s výcvikem se zbraněmi, protože jestli jim něco umožňuje přežít, jsou to právě zbraně.

Anthaita kromě práce v domácnosti chodila pracovat i na políčko, kde měli zaseté obilí, případně trochu zeleniny. Takové políčko měla přidělena každá rodina ve městě, ale výsledky pěstování byly vzhledem ke klimatu celkem ubohé a sloužili jen ke zpestření většinou masité stravy. Maualí si na mezi hrál s kobyilkami, chytal motýly a pozoroval další různé brouky a zejména mravence. Ti mu totiž připadali velmi podobní obyvatelstvu Lydocu. Také byl svědkem, kdy se dvě mraveniště utkala se svými armádami. Zaujalo jej, že ohnivě červení mravenci, kteří byli v menším počtu, předčili hnědé rychlostí a větším zaujetím pro boj, takže nakonec zcela ovládli bojiště. Toto se mu trvale vrylo do paměti.

S Anthaitou chodil také na tržiště, kam jednou týdně přijížděli kupci v dlouhých pláštích a kapucích, s krytými vozy taženými voly. Pod pláště se jim zřetelně rýsovaly rukojeti zbraní a na každém kozlíku seděl vedle kupce zbrojnoš s mečem a kuší nebo krátkým zahnutým lukem. Několik vedoucích z karavany sedělo na podivných zvířatech a matka mu řekla, že to jsou koně. Když byl Maualí větší, šli několikrát s matkou i na hradby, aby spolu se strážemi ukrytými pod přístřešky na věžích, sledovali příjezd kupecké karavany nebo odchod jednotky vlastních ozbrojenců, kde Pelodrul velel jednomu z pěších oddílů. Maualí, pak než šel spát, si představoval, že jedou spolu s otcem po prašné cestě udusané mnoha chodidly a koly vozů do dále a on poznává něco nového a neznámého.

Nejhorší období v roce byla zima, která vždy přišla náhle po dlouhém, suchém a prašném létě, a krátkém podzimu. Tehdy se blízké pohoří Kallar zahalilo mlhou a mraky a prudké lijavce splachovaly nejen veškerou špínu z uliček města, ale i zbytky úrodné půdy. V Lydocu se plnily obrovské nádrže na vodu, neboť tekoucí voda z malé říčky, která protékala pod hradbami a v létě se změnila v pouhý potůček, zdaleka nestačila pro všechny obyvatele.

Bylo i chladno, všude profukoval studený vítr a obyvatelé Lydocu se třáslí zimou u svých ohnišť. Maualí byl v té době většinou zavřený v chatrči a

těšil se, až bude moci vyběhnout ven. Po zimě přišlo krátké intenzivní jaro, kdy louky rozkvetly mnoha květy a stromy se zazelenaly mladými lístky a výhonky. Jaro měl Maualí nejraději, škoda, že trvalo tak krátce. I v dlouhém prašném létě se čas od času dostavila obrovská bouře, kdy se nebe zatáhlo černými mraky, hromy duněly a blesky křížovaly celou oblohu. Deště z těchto hrozivých bouří nebyly nijak velké a asi dvakrát se stalo, že padaly kroupy velké jako holubí vejce. Maualí se kupodivu vůbec nebál a pozoroval běsnění živlů s velkým zájmem.

Jednou při Oslavném dni, který byl začátkem jara a byl to jediný den v roce, kdy obyvatelé nepracovali, jedli, pili sibrill a radovali se, se Skelets přihlásil do střelecké soutěže.

Nejdříve třicet soutěžících střílelo z luků do kulatých terčů s barevnými kruhy. Skelets na počet bodů spolu s dalšími devíti postoupil do druhého kola, kde stříleli z kuší na rozhoupané obdélníkové terče. Po této soutěži zůstal ve hře Skelets, Ordun a jeden Maualímu neznámý zrzek. Ve třetím kole stříleli z kuše na silný prut zapíchnutý do země zase o kus dál, než ve druhém kole. Skelets prut lehce zasáhl a odštípl z něj kousek dřeva s kůrou, zrzek jej minul na šířku tří prstů. Poslední střílel Ordun a tomu se podařilo prut rozštípnout vpůli. Skelets byl tedy druhý a rozmrzele si přebral druhou cenu, již byla pěkná přilba.

Ale závod měl ještě další pokračování, protože k Pelodruovi jednoho dne večer došel posel, a sdělil mu, že Skeletse a Orduna na základě výsledků soutěže, povolal král Dulth do hlavního města Kallenie Ghostlinu a budou zařazeni jako střelci do královské gardy. Skelets si tedy do pytle sbalil svých pár věcí a za ranního rozbřesku druhého dne vyrazil na cestu. Pelodrul, který byl uvnitř hrdý na postup svého nejstaršího potomka, to dal najevo pouze tím, že při odchodu mu beze slova položil ruku na rameno a pohleděl mu do očí. Pak se otočil na patě a odešel za svými povinnostmi. Maualí s Anthaitou pak většinu času zůstávali v chatrči sami.

Kapitola druhá

Dotek smrti

Tak plynul čas a Maualí rostl a čím dál tím více se zajímal o okolní věci a dění. Mimo jiné pozoroval, že Pelodrul a Anthaita začínají mít více a více starostí. Když byl Pelodrul doma často spolu tlumeně hovořili a Maualí občas zaslechl zvláštní slova jako Zehyrové, Sammariové, válka apod. Otec také častěji vyjížděl s ostatními vojáky z města a vracel se stále zachmuřenější. Maualí si všiml, že se také zvýšil počet posílů přijíždějících k velitelství v Lydocu a to zejména z hlavního města Ghostlinu, ale i z ostatních měst, dokonce až z pobřežního městečka Meonry. Něco se dělo, a nebyly to dobré věci. Zdálo se, že celá Kallenia je v napětí a v obavách. V Lydocu, kdo z dospělých nebyl ve vojsku, tak pomáhal například při opravě hradeb, kde kameníci horečně usazovali nové kameny přivážené z nedalekého lomu, opravovalo se podsebití a zesilovaly se městské brány. Jiní pomáhali kovářům a zbrojírům, jejichž výhně svítily ve dne v noci, při výrobě kopí, mečů, štítů, luků, kuší a brnění. Vyráběli se celé svazky šípů do kuší a luků, tyto se pak roznášeli po celém obvodu hradeb. Léčitelé připravovali velké množství léčivého prachu a dělali si zásoby plátna na rány.

Zásobovací kolony a lovecké výpravy přiváželi každý den do města potraviny, železo, dřevo a spoustu dalších věcí. Velitel vojska Gomdur se svými veliteli oddílů byl snad všude, nařizoval, radil i pomáhal. Vyvíjel obrovské úsilí, které neslo své plody.

Druhým významným článkem válečných příprav byl čaroděj Anthausil. Pod jeho vedením se na hradbách sestrojovaly zvláštní velké balisty s dlouhými šípy pobitými železem. Pod jeho vedením se na hradbách umísťovaly také nádoby se zvláštní tekutinou, ke kterým zakázal přístup s otevřeným ohněm. Postupem času se museli do obranných příprav zapojit úplně všichni obyvatelé Lydocu. I Maualí s Anthaitou museli pomáhat na hradbách, Anthaita nosila kamení, které by se případnému nepříteli vrhlo na hlavy a Maualí roznášel svazky šípů a střel. Kolikrát se pod tím nákladem jen prohýbal, ale postupně cítil ve svých pažích a nohách větší a větší sílu.

Asi po jednom měsíci horečných příprav dorazil posel z Ghostlinu s tím, že se Dulth rozhodl vyrazit s veškerým vojskem vstříc nepříteli. Ve městě mají zůstat pouze nezbytné minimální hlídky a v případě potřeby se mají doplnit zbytkem obyvatelstva. Všichni vojáci včetně nováčků se mají odebrat na křižovatku cesty do Ghostlinu, vzdálenou celodenní pochod od Lydocu, kde se za úplňku příštího měsíce připojí k hlavnímu voji krále Dultha. Velitel Gomdur začal okamžitě organizovat odjezd. Byl si vědom, že musí s sebou vzít co nejvíce vojáků, přesto nemůže nechat město úplně bez ochrany. Hlídek muselo být tolik, aby udrželi město alespoň několik dnů a aby jej nedobyla kdejaká přesunutá nebo průzkumná tlupa nepřítel, která by se zde v příhraničí mohla docela snadno vyskytnout.

Do týdne bylo vše připraveno, každý věděl, co má dělat a jaký bude jeho úkol. Vpředvečer odjezdu si Pelodrul zavolal Maualího a řekl, že i když ještě nedosáhl požadovaného věku, tak mu věnuje nůž a věří, že tím rozhodněji pomůže při obraně města. A předal Maualímu krásný nůž se zakřivenou čepelí ostrou jako břitva. K noži patřila také pochva z kůže zesílená železnými cvočky. Čepel upevněná v kostěné rukojeti se tmavě leskla a občas jakoby jí probleskl rudý nádech. Pelodrul mu vysvětlil, že na ní bylo vloženo kouzlo čarodějem Anthausilem a že snadněji proniká oděvem i koženým pancířem a při jejím zablýsknutí se zasévá strach do srdcí nepřátel. Maualí se velice těšil z tohoto dárku, celou noc spal s nožem v ruce a ráno si jej hrdě připevnil na opasek.

Druhý den všichni obyvatelé vyprovodili vojsko, část stála při hlavní ulici, ale většina byla na hradbách. Nejdřív se objevil průzkumný oddíl s vlky na dlouhých kožených šňůrách a potom už jel velitel Gomdur na černém koni. Po jeho levici jel čaroděj Anthausil s dlouhým mečem a kouzelnou holí na hnědákovi. Poté následovali jednotlivé oddíly pěchoty i střelců. Následovaly vozy s táborovým vybavením a zásobami a kolonu uzavíral pěší oddíl jako zadní stráž. Brzy se zástup změnil v šedočerného hada obaleného zvířeným prachem, ze kterého občas temně zablýsklo a netrvalo dlouho a poslední voják se ztratil z dohledu.

Několik dní se nic nedělo, obyvatelé se vrátili ke své práci a život ubíhal neměnným rytmem dál. Proti jiným časům se přece jen něco změnilo, a to byl v podvědomí všech ukrytý pocit z nebezpečí, které všem bez rozdílu hrozí.

Potom se začali objevovat zprávy, že na planině Esterel došlo k obrovské bitvě mezi vojskem Kallenie a spojeným vojskem Sammariů a nebezpečných Zehyrů. Přesné zprávy nikdo neměl, někdo tvrdil, že bitva skončila

vítězně, jiný že vojska Kallenie byla poražena. V této nejistotě byli několik dní a stráže na hradbách zdvojnásobili svou bdělost. Všichni z okolí města se raději uchýlili za jeho hradby, aby v případě vpádu nepřátel, měli alespoň nějakou šanci na přežití.

Jednou po poledni se na věžích rozezněly rohy, ale netroubily na poplach, ale na uvítanou. V dále se objevilo vojsko z Lydocu, vracející se domů. Ale v jakém stavu! Obyvatelé na hradbách a v ulicích viděli, že tvrdá bitva si vyžádala mnoho obětí. Domů se vracela maximálně třetina vojáků a to ještě většina měla nějaké zranění, brnění a štíty byly posekané a zprohýbané, zbraní měli vojáci jen polovinu a to úplně otupených a zubatých, střelci měli úplně prázdné toulce. Velitel Gomdur s rukou na pásce se za branou postavil ve třmenech a zvolal: „Vybojovali jsme průměří!“ a pak pokračoval ke chrámu. Tam ihned po příjezdu se velení ujal čaroděj Anthausil, který byl jako jeden z mála bez zranění, a začal organizovat ošetřování raněných.

Anthaita s Maualím objevila Pelodrula na jednom z povozů. Byl bez brnění a hrud' mu zakrývaly hrubé obvazy, okolo úst měl růžovou pěnu a byl v bezvědomí. Anthausil jim řekl, že byl zasažen několika zehyrskými šípy, které se mu podařilo vyjmout. Samo zranění šípem do hrudi by bylo vážné, ale existovala šance na uzdravení, pokud by šípy nebyly pokryty zlým kouzlem. Bohužel ale bylo vidět, že byly, a rány se nechtěly zacelit a objevilo se v nich množství hnisu. Anthausil ránu čistil, pokrýval léčivými bylinami a přitom pronášel kouzelné formule. Po třech dnech však přišla krize a Pelodrul, aniž by procítnul z bezvědomí, umřel. Maualí a Anthaita nanosili hranici dřeva ke chrámu vedle dalších připravených hranic, kde pak večer Pelodrul a několik dalších vojáků, kteří také podlehl zraněním, bylo spáleno. Hranice pak osvětlovali okolí chrámu ještě několikrát. Maualí si z tohoto zážitku odnesl jen hořkost a nenávist ke všemu zehyrskému a sammarijskému.

